

Ghedeon și escorta lui (3)

Premise de bază pentru lucrarea de slujire

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Judecători 6-8

Pericolul imitării credinței

Judecători 7.1,2: Și Ierub-Baal, adică Ghedeon, s-a sculat de dimineață, și tot poporul care era cu el, și și-au așezat tabăra lângă izvorul Harod; și avea tabăra lui Madian spre nord, lângă dealul More, în vale. Și Domnul i-a zis lui Ghedeon: «Poporul care este cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâna lor, ca nu cumva Israel să se laude împotriva Mea, zicând: ‚Mâna mea m-a salvat’».

Sunetul puternic al trompetei lui Ghedeon a adunat în jurul lui o oștire numeroasă și impunătoare; dar această oștire trebuia verificată. Este altceva să fi stimulat prin râvna și energia unui slujitor serios al lui Hristos, sau să posezi acele însușiri morale, singurele care îl pot face pe om capabil, ca el însuși să fie un slujitor devotat. Să mergi pe urma unui bărbat supus al lui Dumnezeu și să te lași călăuzit prin credința și energia lui este cu totul altceva decât tu însuși să umbli cu Dumnezeu și prin puterea credinței personale să te sprijini pe El. De aceasta trebuie să ținem bine seama. Totdeauna există pericolul să fim imitatori simpli ai credinței altora, să copiem exemplul lor, fără să posedăm puterea lor spirituală, să preluăm specificul lor fără să avem părtașia pe care o au ei. Ar trebui să ne ferim permanent de a face aceasta. Să fim simpli, smeriți și reali. S-ar putea ca noi să fim foarte mici, cercul nostru de acțiune să fie limitat și cărarea noastră să fie o cărare retrasă; însă aceasta nu contează, sub premisa că noi suntem așa cum harul ne-a făcut, că noi ocupăm locul dat nouă de Domnul și mergem pe drumul pe care El l-a deschis înaintea noastră. Nicidecum nu este necesar ca noi să fim mari, proeminenți, remarcabili și cunoscuți; dar este absolut necesar ca noi să fim veritabili și smeriți, ascultători și dependenți. Așa ne poate folosi Dumnezeul nostru, fără să trebuiască să ne temem, că noi înșine ne vom lăuda, și atunci vom fi liniștiți și plini de pace și fericire. Nu este nimic mai frumos pentru un slujitor credincios al lui Hristos, decât să se afle pe acel drum tainic, necunoscut, unde eu-l propriu este pierdut complet din vedere și lumina minunată a feței lui Dumnezeu este savurată – unde gândurile oamenilor nu sunt importante, în timp ce aprobarea din partea Domnului este totul pentru suflet.

Niciodată nu avem voie să ne punem încrederea în carne. Ea va face chiar și slujba lui Hristos să devină o ocazie pentru a se înălța pe sine. Ea va folosi Numele Aceluia, care S-a smerit pe deplin, ca să facă ceva din sine însuși. Ea va înălța prestigiul ei propriu, prin aceea că simulează, că ea lucrează pentru Acela care S-a smerit pe Sine Însuși. Așa este carnea, și așa suntem noi în noi înșine. Creaturi neînțelepte, care se înalță pe ele însele, care totdeauna sunt gata să se laude, în timp ce mărturisesc că nu sunt nimic și nu merită nimic mai mult decât focul de nestins al iadului.

Descurajarea poate face incapabil pentru slujire

Trebuie noi să ne mirăm de verificarea escortei lui Ghedeon? Desigur nu. Slujba lui Hristos este o chestiune foarte serioasă și sfântă, și toți care vor să ia parte la ea trebuie să fie liberi de încrederea în sine, să fie goliți de ei înșiși, dar nu numai aceasta, ci ei trebuie să se sprijine cu încredere de nezgduit în Dumnezeul Cel viu. Acestea sunt însușirile mari, care ar trebui să constituie caracterul adevăratului slujitor al lui Hristos. Dar să revenim la istorisirea

noastră.

Judecători 7.2,3: Poporul care este cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâna lor ... Și acum strigă în auzul poporului, zicând: «Cine este fricos și tremură să se întoarcă și să plece de la muntele Galaad.» Și douăzeci și două de mii s-au întors din popor și au rămas zece mii.

Oștirea lui Ghedeon a fost supusă aici primei verificări mari, o verificare care era destinată să reveleze măsura încrederii simple a fiecărei inimi în Domnul. O inimă fricoasă nu este îndemnatică pentru ziua bătăliei, un duh îndoielnic nu poate rezista în luptă. Acest principiu îl întâlnim în cartea Deuteronom 20.8: „Și conducătorii să mai vorbească poporului și să zică: «Cine este bărbatul care este fricos și are inima slabă? Să plece și să se întoarcă acasă, ca nu cumva să slăbească și inima fraților săi cu inima lui»”. Descurajarea este deosebit de molipsitoare. Ea se propagă cu viteza vântului. Ea slăbește brațul, care trebuie să poarte scutul, și paralizează mâna, care ar trebui să mânuiască sabia. Singurul lucru care ne poate proteja de acest rău este încrederea simplă, copilărească în Dumnezeu și Cuvântul Său și facerea cunoștință personal cu El. Noi trebuie să cunoaștem pe Dumnezeu în așa fel, că Cuvântul Său este totul pentru noi, și că noi umblăm numai cu El și în orele cele mai întunecate putem nădăjdui numai în El.

Cititorule, este aceasta așa la tine? Ai tu această încredere binecuvântată în Dumnezeu, această legătură tare cu Cuvântul Său? Ai tu în adâncul inimii tale o cunoaștere practică a lui Dumnezeu și a Hristosului Său, că aceasta te poate păstra, chiar și atunci când nu ai avea sprijinul și compasiunea nici măcar a unui singur credincios de pe întreg pământul? Ești tu gata să mergi singur pe drumul prin lume?

Acestea sunt întrebări foarte importante. Și noi simțim necesitatea să le punem cu toată seriozitatea Bisericii lui Dumnezeu din zilele noastre. Este o răspândire largă a adevărului prețios al lui Dumnezeu, și mulți află despre el. Asemenea sunetului trompetei lui Ghedeon, mărturia clară, care a fost răspândită în ultimii ani, a atras pe mulți. Și cu toate că noi simțim, că aceasta este un motiv mare pentru mulțumire, simțim și necesitatea chibzuirii serioase asupra acesteia.

Adevărul este o chestiune foarte prețioasă, dacă el este primit cu adevărat și respectat; dar să ne amintim că în aceeași relație cu valoarea mare a adevărului Cuvântului lui Dumnezeu este și pericolul moral de a te preocupa cu politețe formală cu el, fără să ai judecarea de sine a inimii și fără să posezi o conștiință încercată.

Ceea ce noi avem cu adevărat nevoie, este credința – credința neprefăcută, serioasă, simplă, care leagă sufletul cu putere vie cu Dumnezeu și ne face capabili să biruim toate greutățile și descurajările de pe cale. Despre această credință nu este nici o imitație. Ori o posedăm realmente, ori nu o avem deloc. Cineva care încearcă să meargă prin credință pe drumul său, dacă el nu o are cu adevărat, curând se va clătina și va cade. Noi nu putem ieși în întâmpinarea oștirii lui Madian, dacă nu avem încredere deplină în Dumnezeul cel viu. Nimeni nu poate merge la luptă, numai dacă prin credință a înțeles realitatea nevăzută a veșniciei, și perseverează, ca și cum ar vedea pe Cel nevăzut. Fie ca noi să posedăm această credință în

mare măsură.

Este foarte instructiv pentru inimă, să vadă ce efect a avut această primă probă asupra oștirii lui Ghedeon. Ea a redus rândurile ei în mod uimitor.

Judecători 7.3: Și douăzeci și două de mii s-au întors din popor și au rămas zece mii.

Aceasta era o reducere foarte mare. Însă este mult mai bine să ai zece mii, care se pot încrede în Dumnezeu, decât de zece mii de ori zece mii, care nu se pot încrede în El. La ce folosesc oștirile numeroase, dacă ele nu sunt însuflețite de o credință vie? La absolut nimic. Este relativ ușor să te aduni în jurul unui drapel, pe care l-a ridicat o mână puternică, dar este o cu totul altă chestiune în lupta reală să rămâi statornic în energia proprie. Aici este capabilă numai o credință adevărată, reală. De aceea de îndată ce se pune întrebarea: „Cine se poate încrede în Dumnezeu?” vom vedea totdeauna că rândurile impunătoare ale mărturisitorilor se reduc repede.

Slujitorul trebuie să fie pregătit să renunțe cu totul la sine însuși

Însă însoțitorii lui Ghedeon au fost supuși la o a doua probă.

Judecători 7.4-7: Și Domnul a zis lui Ghedeon: «Poporul este încă mult, coboară-i la apă și ți-i voi încerca acolo; și va fi așa: acela despre care îți voi zice: ‚Acesta să meargă cu tine!’, acela va merge cu tine; și despre oricine îți voi zice: ‚Acesta să nu meargă cu tine!’, acela nu va merge». Și a coborât poporul la apă. Și Domnul a zis lui Ghedeon: «Pe oricine va lipăi cu limba sa din apă, cum lipăie câinele, pe acela pune-l deoparte; tot așa pe oricine se va pleca pe genunchi ca să bea». Și numărul celor care au lipăit cu mâna la gura lor a fost trei sute de bărbați; și tot restul poporului s-a plecat pe genunchi ca să bea apă. Și Domnul a zis lui Ghedeon: «Cu cei trei sute de oameni care au lipăit vă voi salva și voi da pe Madian în mâna ta, iar tot poporul să meargă fiecare la locul său».

Aici întâlnim o a doua însușire morală mare, care totdeauna trebuie să caracterizeze pe aceia care în ziua cea rea vor să fie la lucru pentru Dumnezeu și pentru poporul Său. Ei trebuie nu numai să posede încredere în Dumnezeu, ci și să fie gata să renunțe complet la ei înșiși. Noi putem renunța la noi înșine numai în măsura în care ne încredem în Hristos. Acesta este un principiu general în slujba lui Hristos. Nu se pune întrebarea, dacă eu sunt un copil al lui Dumnezeu, ci dacă eu sunt un slujitor capabil al lui Hristos. Cei treizeci și unu de mii șapte sute, care au fost trimiși înapoi din oștirea lui Ghedeon, erau cu toții izraeliți adevărați, ca și ceilalți trei sute, care au rămas, dar ei nu erau potriviți pentru momentul luptei; ei nu erau oamenii potriviți pentru ceasul deciziei. Și de ce nu? Deoarece ei nu s-au încrezut în Dumnezeu și nu puteau să renunțe total la ei înșiși. Ei erau plini de teamă, în timp ce credința trebuia să-i umple. Subiectul, care preocupa inima lor, nu era lupta, ci învierea pe cale. Ce gând serios!

Nu este ușor să te încrezi pe deplin în Dumnezeu și să renunți

complet la tine însuși

Aici este adevărata taină pentru a fi nepotrivit pentru slujba Sa. Dumnezeu nu Se poate încrede în aceia care nu se încred în El și nu renunță la ei înșiși. *Trăim într-un timp în care foarte ușor te asociezi unei mărturii creștine dar totodată te preocupi cu tine însuși. Cunoașterea se poate dobândi astăzi cu costuri foarte mici. Îmbucături din adevăr se pot primi pretutindeni, second hand. Adevărul, care pe unii slujitori iubitori ai lui Hristos i-a costat ani de exerciții adânci ale sufletului și lupte ale inimii, este acum disponibil liber pretutindeni și poate fi primit cu intelectul și ușor mărturisit de aceia care nicidecum nu știu ce sunt exercițiile sufletului care cercetează inima.* Dar niciodată să nu uităm, că viața credinței este o realitate, slujba este o realitate, mărturia pentru Hristos este o realitate. Și să ne gândim, că dacă vrem să fim oameni pentru situații de nevoie, adevărați slujitori, martori adevărați, atunci trebuie să învățăm cu adevărat importanța acestor două calități, și anume încrederea în Dumnezeu și renunțarea la sine.

Erau sute de mii de izraeliți adevărați, de membrii adevărați ai legământului, pe care Domnul l-a făcut cu poporul Său, și cu toate acestea între ei au fost numai trei sute, care au fost considerați de Dumnezeu ca fiind capabili și potriviți pentru ziua luptei. Între aceste mii nu era nici măcar unul care să fie în stare să se încreadă în Dumnezeu și să se lepede de sine însuși.

Nu ar trebui să ne gândim profund și să medităm la aceasta? Nu este de la sine înțeles, că noi trebuie să ne întrebăm, dacă aceasta momentan la noi nu este altfel? Nu este dureros de clar, că noi trăim într-un timp în care aproape nu cunoaștem încrederea binecuvântată tainică în Dumnezeu, și mult mai puțin exercițiul lepădării de sine? Este o realitate că noi niciodată nu vom putea despărți aceste două lucruri unul de altul. Dacă încercăm să despărțim renunțarea de sine de încrederea în Dumnezeu, aceasta ne va mâna în prăpastiile adânci și întunecate ale călugăriei, ale ascetismului și ritualismului. Atunci natura (firea) va încerca să subjuge natura (firea). Nu trebuie să spunem că aceasta este opusul creștinismului. Creștinismul începe cu realitatea minunată, că vechiul eu a fost condamnat și înlăturat în crucea lui Hristos, și de aceea el poate fi biruit și în mod practic în fiecare zi prin puterea Duhului Sfânt. Acesta este înțelesul acestor cuvinte frumoase din epistola către Coloseni capitolul 3: „Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Nu se spune: „voi trebuie să fiți morți”. Nu, ci „voi sunteți morți”. Și ce urmează? „Omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ”. Tot așa este și cu învățătura de bază și prețioasă din Romani 6: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el? Sau nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Lui?” Și ce urmează? „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Renunțarea de sine nu trebuie confundată cu călugăria

În aceasta constă taina adevăratei renunțări de sine. Dacă nu se înțelege aceasta și nu se practică, atunci eu-l sub o formă va fi înlocuit de eu-l sub o altă formă. Aceasta este o rătăcire fatală. Aceasta este o cursă a diavolului care amenință pe toți acei credincioși serioși care doresc mult sfințirea vieții, dar nu cunosc puterea răscumpărării înfăptuite, și locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt – care nu sunt clădiți pe temelia solidă a creștinismului.

Vrem să atenționăm în mod deosebit cu privire la această rătăcire periculoasă. Ea favorizează în mod deosebit călugăria și ascetismul. Ea se îmbracă în haina evlaviei și sfințeniei și este deosebit de atrăgătoare pentru aceia care își doresc biruința asupra plăcerilor, patimilor și înclinațiilor naturii. Ei nu știu cum pot obține biruința, de aceea întorc spatele lui Hristos și crucii Sale și se îndreaptă totodată spre această religie falsă.

Apostolul ne atenționează în epistola către Coloseni capitolul 2 cu privire la acest sistem deosebit de rătăcitor: „Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale și neținându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu. Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduiești: «nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!» (care sunt toate spre distrugere prin întrebuițare), după poruncile și învățăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?” (Coloseni 2.18-23)

Considerăm foarte important să atragem atenția în privința aceasta, pentru ca niciunul din cititorii noștri să nu ne înțeleagă greșit cu privire la gândul renunțării de sine. Vrem să fie foarte clar înțeles că singura temelie posibilă pentru renunțarea de sine este cunoașterea răscumpărării înfăptuite și unirea noastră cu Hristos prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta este baza necesară pentru întreaga comportare creștină. Ca să spunem pe scurt: mântuirea cunoscută este baza, Duhul Sfânt care locuiește înăuntru este puterea, și Cuvântul lui Dumnezeu este ghidul adevăratei renunțări de sine.

Avem noi ochi numai pentru Hristos și interesele Sale?

Dar ce știa Ghedeon și tovarășii lui despre toate acestea? Nimic în comparație cu creștinii din zilele noastre. Dar ei aveau încredere în Dumnezeu, și nu au avut ca țel înviorarea și comoditatea lor, ci au luat-o simplu cu ei ca instrument pentru atingerea țelului. În privința aceasta ei dau o lecție chiar și acelor care au privilegiul să meargă pe drumul lor în lumina deplină a Noului Testament. Dacă ei au putut să se încreadă în Dumnezeu în lumina de crepuscul din timpul în care au trăit, și dacă pentru un moment au uitat eu-l, ce să spunem noi atunci, care cu toată lumina noastră și privilegiile noastre suntem așa de ușor gata să fim neîncrezători în Dumnezeu și să căutăm lucrurile proprii?

Nu este asemănător în zilele noastre? Cu toate că noi posedăm mult mai multă lumină și mai multe privilegii decât Ghedeon și însoțitorii lui, este totuși așa de puțină preocupare să mergem pe cărarea slujirii și luptei, la care am fost chemați. Între noi domnește o lipsă de deplină încredere deplină în Dumnezeul viu și în adevărata lepădare de sine. Dumnezeu nu este cunoscut practic și eu-l propriu este înălțat și prețuit. De aceea suntem așa de puțin îndemânatici pentru luptă și fără putere în ziua bătăliei. *Este una să fi mântuit, și este alta să lupți ca războinic. Este una să fi mântuit, și este alta să fi soldat.* Ah! Este foarte de temut, că dacă proba dublă, la care a fost supus Israel în timpul lui Ghedeon, s-ar aplica astăzi la toți aceia care mărturisesc că aparțin lui Hristos, rezultatul practic se va diferenția puțin față de cel de atunci. Ceea ce noi avem nevoie, sunt bărbați ai credinței, bărbați ale căror inimi sunt

întărite și ai căror ochi sunt simpli, care nu au timp pentru altceva, decât numai pentru Hristos și interesele Sale.

Dumnezeu răsplătește încrederea și lepădarea de sine

Să revenim iarăși la istorisirea noastră. Finalul capitolului 7 din cartea Judecători ne arată pe Ghedeon și însoțitorii lui în posesia biruinței depline. „Pâinea de orz” și „urcioarele sparte” nimicesc întreaga putere a madianiților și amaleciților, cu toate că aceștia erau în vale ca lăcustele la număr, și „cămilele lor erau multe, fără număr, ca nisipul pe țărmul mării” (versetul 12). Dumnezeu era cu pâinea de orz și cu urcioarele sparte, așa cum El totdeauna va fi cu aceia care sunt pregătiți să ocupe locul cel mai de jos, să fie nimic și să-L facă pe El „totul în toate”, să se încreadă în El și să se uite deplin pe ei înșiși. Fie ca totdeauna să ne amintim că acesta este marele principiu în orice lucrare și în orice luptă! Fără El niciodată nu vom putea avea succes; cu El niciodată nu ne va lipsi biruința. Nu contează cât de mari sunt greutățile, sau cât de mare este numărul și puterea vrăjmașilor noștri – toate trebuie să dispară în prezența Dumnezeului viu; și această prezență va fi cu toți cei care se încred în El și se leapădă de ei înșiși.

Lepădarea de sine biruie și pe frații invidioși

Însă aceasta nu este totul. O încredere tare în Dumnezeu și o lepădare de sine adevărată sunt nu numai secretul biruinței asupra dușmanilor din afară, ci și biruirea și dezarmarea fraților invidioși și răutăcioși, cu toate că aceștia deseori sunt mult mai greu de învins, decât dușmanii evidenți. Abia obținuse Ghedeon biruința asupra necircumcișilor, când a fost chemat să întâmpine gelozia meschină și disprețuitoare a fraților săi.

Judecători 8.1: Și bărbații lui Efraim i-au zis: «Ce ne-ai făcut, de nu ne-ai chemat când te-ai dus ca să te lupți cu Madian». Și s-au certat foarte tare cu el.

Ce comportare tristă, nedemnă, și cât de nedreaptă era învinovățirea! Nu au auzit ei sunetul trompetei, care chema pe Israel la luptă? Nu au auzit ei, că drapelul lui Ghedeon a fost desfășurat? De ce ei nu au fost primii pe câmpul de luptă? Era ușor după terminarea luptei să vii și să iei prada și apoi să te socotești cu bărbatul, care era instrumentul propriu-zis al lui Dumnezeu pentru eliberarea lor.

Însă noi nu vrem să rămânem mult timp la comportarea tristă a bărbaților din Efraim, ci mai bine să vedem în ce mod minunat Ghedeon întâmpină acuzația nejustificată.

Judecători 8.2,3: Și el le-a zis: «Ce am făcut eu acum pe lângă voi? Nu este mai bună strângerea boabelor rămase din Efraim decât culesul viei din Abiezer? Dumnezeu a dat în mâinile voastre pe căpeteniile Madianului, pe Oreb și pe Zeeb, și ce am putut face eu pe lângă voi?» Atunci duhul lor s-a potolit față de el, când a zis cuvântul acesta.

Acesta este felul corect de comportare pentru biruirea fraților invidioși și geloși. Pâinea de orz și urcioarele sparte au putut birui atât pe efraimiții geloși, cât și pe madianiții vrăjmași. Un duh smerit, care se așează pe planul secund, este marea taină a biruinței asupra invidiei și

geloziei în toate formele lor urâte. Este greu, da, imposibil, să te certî cu un om, care se smerește în prof. „Ce am făcut eu acum pe lângă voi?” Aceasta este vorbirea unui om care a înțeles ce înseamnă să te uiți pe tine însuși. Și noi putem fi siguri că o astfel de vorbire totdeauna va dezarma invidia și gelozia omului cel mai mulțumit cu sine însuși. Fie ca noi să înțelegem tot mai mult acest adevăr!

După biruință lepădarea de sine este cea mai grea

Scena din finalul istoriei interesante a lui Ghedeon este la fel de plină de învățătură pentru fiecare slujitor al lui Hristos. Ea ne învață, că este mult mai ușor să obții o biruință, decât să te folosești corect de ea, căci este mai ușor să obții o poziție decât să o păstrezi așa cum se cuvine.

Judecători 8.22,23: Și bărbații lui Israel au zis lui Ghedeon: «Stăpânește peste noi, tu și fiul tău și fiul fiului tău, pentru că ne-ai salvat din mâna lui Madian». Și Ghedeon le-a zis. «Nu eu voi stăpâni peste voi, nici fiul meu nu va stăpâni peste voi: Domnul va stăpâni peste voi».

Până aici totul a fost foarte frumos. Stătea în concordanță deplină cu lepădarea de sine a lui Ghedeon de până acum. *Fiecare slujitor al lui Hristos va căuta mereu să lege sufletele cu Domnul său și nu cu el însuși. Ghedeon dorea ca Domnul cu nici un preț să nu piardă locul său de Domnitor în Israel. Dar, vai! Biruința lui mare umple gândurile lui. El vrea să glorifice aceasta pentru totdeauna cu un efod de aur (o haină preoțească). Și aceasta din simplul motiv, pentru că lepădarea lui de sine nu era deplină. A fost numai Unul singur a cărui lepădare de sine a fost deplină, și acesta Unul trebuie să aibă întâietatea în toate.*

Judecători 8.24-27: Și Ghedeon le-a zis: «Vă voi face o cerere: Dați-mi fiecare cerceii prăzii sale» (pentru că aceia aveau cerceii de aur, fiindcă erau ismaeliți). Și au zis: «Îți dăm bucuroși!» Și au întins o manta și au aruncat pe ea fiecare cerceii prăzii sale. ... Și Ghedeon a făcut din ele un efod și l-a pus în cetatea sa, în Ofra. Și tot Israelul a curvit după el acolo; și a fost o cursă pentru Ghedeon și pentru casa lui.

Așa este omul, chiar și cel mai bun, atunci când el este lăsat în seama lui însuși. Același bărbat, care tocmai a condus pe frații lui la o victorie strălucitoare asupra lui Madian, i-a ademenit acum la idolatria tristă. Cerceii ismaeliților au făcut ceea ce sabia lor nu a putut face, și dovezile de dragoste ale copiilor lui Israel s-au dovedit a fi mult mai periculoase decât cearta bărbaților din Efraim. În timp ce cearta bărbaților din Efraim a oferit ocazia lui Ghedeon să dovedească un duh plăcut de renunțare la sine, cerceii și dovezile de dragoste ale copiilor lui Israel au devenit o cursă pentru el și casa lui. Dacă Ghedeon ar fi respins cerceii, așa cum a respins scaunul de domnie, ar fi fost spre cel mai mare bine al lui și al fraților lui; însă diavolul a întins o cursă picioarelor lui, în care el însuși a căzut și totodată a atras în ea pe toți frații lui. Fie ca noi toți să ne lăsăm atenționați prin căderea lui Ghedeon și înviorați prin biruințele lui! Fie ca noi totdeauna să ne amintim, că este un lucru să obții o biruință, și este alt lucru să folosești biruința așa cum se cuvine. Este mai ușor să obții o anumită poziție, decât să o administrezi corect. Dumnezeu să dăruiască cititorului și scriitorului acestor rânduri mai multă încredere simplă în El și mai mult din duhul renunțării de sine. Fie ca acesta să fie

rezultatul studiului despre Ghedeon și escorta lui.

Tradus de la: [Gideon und seine Eskorte \(3\)](#)

Titlul original: „Gideon and his companions“
adin *Miscellaneous Writings*, Cartea 1

Traducere: Ion Simionescu